

[Ib Christensen]

har nogle holdninger til, om man ønsker, dette Parlament skal have større magt eller det ikke skal have større magt, men mindre magt. Dér er det ikke nok, at regeringen siger, at den ikke har sådanne ønsker, hvis nu de andre 8 siger: det kan egentlig være godt nok, at Parlamentet får yderligere budgetretigheder, og jeg kunne forstå, at statsministeren på et møde i Åbenrå ikke var afvisende over for, at den situation kunne opstå i løbet af den 5 års periode, vi går ind i. Regeringen har ikke svaret på, om den så eventuelt vil bruge Danmarks vetoret, som vi har traktatmæssigt – her behøver vi ikke engang at påberåbe os Luxembourgforliget – til at modsætte sig dette. Jeg vil gerne rette det samme spørgsmål til socialdemokratiet: kan socialdemokratiet forsikre, at det heller ikke som regeringsparti vil medvirke til, at det nye Parlament i løbet af en 5-årig periode får øget kompetence overdraget, hvad enten det er fra Danmark eller det er fra Ministerrådet til Parlamentet? Det synes jeg burde være klart. Ikke noget om, at man ikke har sådanne ønsker, men simpelt hen en forsikring om, at denne traktat ikke skal ændres på dette punkt.

Jeg vil dermed forstærke det spørgsmål, som hr. Niels Helveg Petersen har stillet, og jeg er selvfølgelig meget glad for, at det radikale venstre nu har andre anskuelser, end det havde i debatten den 12. januar i fjor, hvor jeg fremsatte et dagsordensforslag, der gik ud på, at folketinget tager afstand fra EFs udvikling til en europæisk union. Denne dagsorden blev afvist af hr. Niels Helveg Petersen med følgende ord – jeg beder om tilladelse til et kort citat, Folketingstidende 1977-78, sp. 4499:

»Jeg vil gerne først sige til hr. Ib Christensen, at det radikale venstre kan ikke stemme for den dagsorden, hr. Ib Christensen har foreslået. For det første er spørgsmålet om europæisk union jo ikke på dagsordenen det første halve år. Der foreligger ikke noget konkret forslag fra Ministerrådet, der skal tages stilling til. For det andet er udtrykket »europæisk union« netop så tilpas upræcist, at det i hele sin levetid, lige siden statscheferne begyndte at tale om det, har givet anledning til meget modstridende fortolkninger, og de bliver ikke mere enkle af, at også hr. Ib Christensen nu bruger det. Stemmer man for hr. Ib Christensens dagsordensforslag,

ved man faktisk ikke, hvad det er, man afviser.«

Nu ved det radikale venstre altså, hvad det afviser, det afviser en union. Det er kun godt, men det er blot et eksempel på, at sådan blæser standpunkterne som avner for vinden i visse partier.

Dermed er jeg så inde på statsministerens udtalelser. Jeg kan forstå, at statsministeren ikke har noget som helst imod Jydsk Boldspil-Union og den slags unioner, men han kan ikke rigtig lide Sovjetunionen eller USA som model. Hvis det er sådan, at socialdemokratiet ikke vil have, at EF skal være en forbundsstat, skal man skrive det, det er hæderligt, i stedet for at vælge den snedige formulering »en egentlig politisk union« og så bagefter definere, at det er en forbundsstat.

At den union, som statsministeren – som også dengang var statsminister – udtalte sammen med de øvrige topchefer i EF i oktober 1972 knap 3 uger efter folkeafstemningen skulle gennemføres inden 1980, at den annulleres, betyder det, at socialdemokratiet annullerer sin tilslutning til denne topmødedevtagelse? Jeg er klar over, at årstallet ikke holder, men annullerer man sin tilslutning til det? Gør man det ikke, kan ingen mennesker da tage socialdemokratiet alvorligt, når det siger, at det er imod, at EF udvikler sig til en egentlig politisk union. Det er der da ingen mennesker der kan gøre.

Derfor må man sige, at der kommer ikke til at ligge noget konkret forslag til en traktatmæssig udformning af en europæisk union, for hr. Tindemans var jo i København og fik her at vide, at det var ikke så smart, for så skulle man have en ny folkeafstemning og sådan noget. Så var det meget nemmere pragmatisk at bygge unionen op, og det er jo det, man gør. EMS-systemet er et erklæret led i den europæiske unions proces. De direkte valg er et erklæret led i styrkelsen af det overstatslige organ og integrationsprocessen, som det hedder i Parlamentets vedtagelse. Det er det, der er det centrale.

Når nu statsministeren siger, at vетоretten skal fastholdes, vil jeg gerne spørge: hvordan kan det så være, at daværende udenrigsminister K. B. Andersen erklærede det som en målsætning at begrænse anvendelsen af enstemmighedsprincippet, da han overtog formandskabet 1. halvår 1978? Hvordan kan